



Vrăjitoarea avea mătă
și-o ditai pălăriuță.
Și avea părul roșcat,
cu fundă-n coadă legat.
Ce mai zâmbea cea vrăjitoare,
ce mai torcea mătă de zor,
Pe când, pe măturoi călare,
prin vânt înaintau în zbor!

Ce-a mai răcnit cea vrăjitoare
și ce cumplit a stuchit mătă,
Când, bătând vântul mai tare,
a zburat pălăriuța!



– Jos! strigat-a vrăjitoarea,
și-au zburat cu toată graba.
Au cătat pălăriuța
peste tot, însă degeaba.



Dar din tufe un câțel,
tropăind fără măsură,
A ieșit în goana mare
cu pălăriuța-n gură.

A pus-o jos, politicos,
și a-ntrebat în graba mare
(Pe când pe cap pălăriuța
iar și-o punea cea vrăjitoare):
– Sunt un câțel cum se cuvine.
E loc la voi pe măturoi
și pentru un câțel ca mine?



– Da! strigat-a vrăjitoarea,
iar câțelul – hopa sus!
Vrăjitoarea a pornit
mătura și vâj! s-au dus.



Zburau peste păpușiuri
și râuri aflate jos.
Pasărea cânta fericit,
sufla vântul furtunos.
Până dincolo de zare
au zburat precum racheta.
Ținea vrăjitoarea funda,
însă i-a scăpat bagheta.



– Jos! strigat-a vrăjitoarea,
și-au zburat cu toată graba.
Au cătat de zor bagheta
peste tot, însă degeaba.

Apoi iese dintr-odată,
dintr-o baltă, ciuciulete,
Un broscoi – e purtător
al prea-umedei baghete.
O pune jos, politicos,
și-apoi orăcăie-n surdină
(Pe când își șterge vrăjitoarea
varga pe-un pliu de pelerină):
– Sunt cel mai curat broscoi,
cum se vede foarte bine.
E la voi pe măturoi
loc pentr-un broscoi ca mine?
– Da! strigat-a vrăjitoarea,
iar broscoiul țuști, în sus!



Vrăjitoarea a pornit
mătura și vâj! s-au dus.
Peste mlaștini au zburat,
peste nori din care plouă.
Țopăia broscoiul, dar...

